

ÉLETE A MUNKÁJA

INTERJÚ SZABÓ ISTVÁNNÉVAL
A NYÍRSÉGVÍZ ZRT. VEZÉRIGAZGATÓJÁVAL

ZSEBŐK LAJOS
főszerkesztő

Zsebők Lajos: Most is életutat kérek először.

Szabó Istvánné Eszter: A közeli Nyírpazonyból származom, ahol életem első húsz évét töltöttem. Édesapám református lelkész volt, édesanyám tanítónő. A helyi általános iskola elvégzése után nyíregyházi gimnáziumba jártam. Kifejezetten humán irányultságú volt az érdeklődési köröm, rajzoltam, festettem, és minden olyat csináltam, amit az akkori fiatalok. Nem volt semmi közöm a gazdasági, és főleg a műszaki dolgokhoz, otthon nem is láthattam ilyet. Véletlenül kerültem erre a pályára, amihez végül évtizedekig hűséges maradtam.

Zs. L.: Hát ez érdekesen indul.

Szné E.: A diploma megszerzése után a helyi Volánnál dolgoztam, mint ügyvitelszervező. A Volán akkor egy országos tröszt volt, megyei vállalatokkal. Méretét jól mutatja, hogy csak a megyében 2500 főt foglalkoztatott. Tulajdonképpen itt szereztem meg szakmai tapasztalataimat.

Zs. L.: Miként lett vízműves?

Szné E.: 1978-ban a megyei vízműnél pénzügyi és számlázási osztályvezetőt kerestek. Az akkori igazgató, Jeszenszki István a korát megelőzve be kívánta vezetni a számítógépes számlázást, és kifejezetten olyan szakembert akart látni e poszton, aki képes ezt véghezvinni. Ismerősöm unszólására és részben kíváncsiságból én is elmentem állásinterjúra – bár akkor ezt még nem így hívták. Jeleztem nekik, hogy nincs semmiféle ilyen irányú gyakorlatom, de meglepetésemre a szervezési tapasztalataim alapján engem választottak. Nem volt egyszerű, mert a vízdíjszámlázás korszerűsítése mellett irányítottam a pénzügyi, számlázási tevékenységet, a pénzforgalmat és az adózást is. De hamar belejöttem, és szakmai sikerként éltem meg a munkahelyváltást.

Nem műszaki, nő, mégis vezérigazgató. Nem is akármilyen. A sok tekintetben élenjáró NYÍRSÉGVÍZ Zrt. irányítását vette át 2013-ban, melynek felépítésében gazdasági vezérigazgató-helyettesként oroszánrészt vállalt. Azt vallja, ahhoz, hogy jól teljesítsünk, nem csupán a mára és nem csupán az elvárások szerinti kötelező feladatainkra kell koncentrálnunk, hanem kíváncsinak kell lennünk, hogy túllássunk mindennapi feladatainkon, és felmérjük, mi várható holnapután.

Zs. L.: Akkoriban más volt a világ...

Szné E.: Igen, ez a közművesítés hőskorszaka volt. Odakerülésemkor 30 ezer felhasználási hely volt, de onnantól kezdve évi tízezer vízbe-kötéssel bővültünk úgy, hogy a vízellátó rendszerek java részét a cég építette. Tizenöt év alatt a megye mind a 228 településén megvalósult a vízellátás. Az igazgatónk igencsak fejlődéspárti volt, és kifejezetten jó volt a munkahelyi légkör is. Kaptam több állásajánlatot, de maradtam, annyi kihívásnak kellett megfelelni már akkor is a megyei vízműnél.

Zs. L.: Aztán a rendszerváltással minden felborult.

Szné E.: Jött az önkormányzati törvény, a vagyonátadási törvény, és a megyei vízműből kivált Nyíregyháza 25 másik településsel, és megmaradt még pár évig a megyei vízmű is. A kivált céget a korábbi nyíregyházi üzem-mérnökség vezetője, Móricz István irányította, és engem is áthívtott gazdasági vezetőnek. Ez egy kulturált szétválás volt, tulajdonképpen létrejött két működőképes szervezet. Aztán a maradék tovább osztódtak, a tevékenységek kft.-be szerveződtek, mi voltunk a legtöbb, csaknem 30 üzemeltetővel rendelkező megye. Ez azonban már nem az én ügyem volt, csupán annyiból érdekes, hogy beigazolódott, jól döntöttem az átigazolással.

Zs. L.: Miként alakult a sorsa a régi-új munkahelyén?

Sz-né E.: Részese lehettem egy nehéz, de sikerekben gazdag időszaknak. Móricz István stratégiában gondolkodó vezető volt, aki a szakadás utáni szálak elvárrása után azon volt, hogy a cég ne csak jól működjön, hanem egyre jobb színvonalon szolgáltatson. Ehhez rögzítettük azt a stratégiát, amit tulajdonképpen a mai napig követünk. Akkor teljesen újjászerveztük a cég működését, kijelöltük, mi az, amit meg kell oldani, mi az, amin változtatni kell, és ami a leghatékonyabb és legszínvonalasabb megoldásokat szolgálja. Bevezettük a minőségirányítási rendszert, az integrált vállalatirányítási rendszert, kiépítettük a mindent lefedő távműködtetést. Előtte, még 1996-ban átalakultunk mi is részvénytársasággá. Akkor 29 település tartozott hozzánk, ma 87 önkormányzat.

Zs. L.: Ez mind nagyon szép, de a beszélgetésünk elején én életutat kértem, ön pedig a cége történetét meséli.

Sz-né E.: Ezen nem kell csodálkozni, mert az életem évtizedek óta a vízmű élete, legalábbis ami a szakmai életutat illeti. Nem is tudom szétválasztani.

Zs. L.: Hát akkor folytassuk. Úgy tudom, a cégnek van valamiféle hasonlósága az állami cégekhez.

Sz-né E.: Nyíregyházát és a környező településeket a várostól északra lévő, három nagy kapacitású víztermelő mű látja el ivóvízzel, ami a nyomásfokozókkal és a távvezetékekkel együtt a vagyonátadás időszakában állami tulajdonban volt. Ez kiszolgáltatott helyzetet teremtett, ezért az érintett önkormányzatok mindent megtettek, hogy a vízmű visszakerüljön önkormányzati tulajdonba, ami bírósági úton másodfokon sikerült is. Azonban csak fél évig volt a vízmű önkormányzati tulajdonban, mert az állam visszaszerezte, viszont mi maradtunk az állami tulajdon kezelői. Az állam pedig – jelképes tulajdonrészrel – tulajdonossá vált a részvénytársaságban. Ez a mai napig így van, és ez bizonyos területeken az eljárásrendet is meghatározza. Például a GFT-eket az Magyar Nemzeti Vagyonkezelő felé is kell prezentálnunk, az állam megfinanszírozza a beruházásokat, és elengedi a visszafizetési kötelezettséget.

Zs. L.: Közben – tudom, mert korábban ezzel foglalkoztam – sorra nyerték a minőségi díjakat, a megyeit, a regionálist, az országosat és az európaiat. Hogyan sikerült mindez, és mit jelentett ez önöknek?

Sz-né E.: Nagyon jó csapat gyűlt itt össze, és a céget a már emlegetett Móricz István

irányította, aki – mindenki megerősítheti, aki ismeri – karizmatikus egyéniség, és élére állt az egésznek. Valódi fejlesztőeszközként alkalmaztuk a pályázatokat, azaz felmértük, miben kell fejlődnünk a követelményeknek való megfelelés érdekében, és folyamatosan fejlesztettünk. Nálunk a minőségirányítás nemcsak tanúsítványokat jelent, amit a falra ki lehet akasztani, és amely dicsőséget hoz, hanem a magas színvonalú szolgáltatást, a felhasználói elégedettség folyamatos javítását, az alkalmazottak bevonását, erkölcsi és anyagi ösztönzését is. Az eredmények azért nem voltak „ingyen”, megoldoztunk értük. A fejlesztések során hatékonyságjavítással a tartalékainkat feltártuk, így amikor nehezebb időszak következett, nekünk már nem volt mihez nyúlni.

jelentősen beszűkült. Noha a mi fejünkben a fejlődés áll a középpontban, a lehetőségeink a megtartást, megmaradást teszik csak érdemben lehetővé.

Zs. L.: Azt gondolom, akár kisebbek, akár nagyobbak a külső kényszerek, az előrejutást vagy csak a helytállást jórészt az határozza meg, milyen az első számú vezető vezetési filozófiája, és miként tudja azt érvényre juttatni. Milyen ez a filozófia?

Sz-né E.: Mindenekelőtt nem a folyamatok, a változtatások fölé, hanem az élére kell állni. Az sem árt, ha tudom, hogy mit akarok, de ezt nem diktátumként kell érvényesíteni. Egyszerre kell határozottnak és empatikusnak lenni. Az érvényre juttatandó álláspontnál pedig

Nyíregyháza, II. sz. felújított szennyvíztisztító telep átadása

Zs. L.: Ön abban a helyzetben van, hogy össze tudja hasonlítani a rendszerváltás előtti „állami”, a rendszerváltást követő „önkormányzati” és az utolsó békeév, a 2012 utáni időszakot. Melyik milyen volt?

Sz-né E.: 1990 előtt mindennek megvolt a kialakult rendje, minden kiszámítható volt, a vízdíjat támogatták, olcsó volt, és ettől a fogyasztók elégedettek voltak. A mi cégünk akkor is igyekezett a fejlődésben előrelépni, de ez mégsem jelentett túl nagy terhet. Délután négy órakor haza tudtunk menni, és a családdal, a gyerekekkel foglalkozni. A rendszerváltozás nagy mozgásteret nyitott, és ha jó volt a cég vezetője, ki tudta használni a fejlődés érdekében a lehetőségeket. Ez szép időszak volt, de rengeteg munkával, energiabefektetéssel, ugyanakkor sikerélménnyel járt. A mostani rendben is meg tudom találni a jót és az értelmes feladatokat is, azonban a víziközmű-szolgáltatók mozgásteret

a döntést a kölcsönös meggyőzés kell, hogy meghatározza. Mindezeket túl azt vallom, hogy a bevonás mellett a kontrollra is szükség van – és ha valaki meg akar felelni, az ezt nem teherként, hanem elismerésként fogja megélni, „a főnökömet érdekli a munkám”. Akinek meg elmarad a teljesítménye a várttól, annak lehetőséget adunk, javítson. Nagyon fontosnak tartom, hogy az első számú vezető feladatai nem érnek véget a cég kerítésénél, hanem kifelé is vezetőként – még inkább az egész cégért felelősként – kell támogatnia-javítania a szervezet működését, tevékenységét. Van, amikor a lehetőséget, a réseket kell megtalálni, és van, amikor konfliktuskezelőként kell fellépni. Ha mindehhez hozzátesszük, hogy a cég sorsa hosszabb távon dől el, elébe kell menni a változásoknak. Kíváncsinak kell lenni, többet kell tudni, mint amennyi közvetlenül szükséges a vállalat irányításához.

Zs. L.: Ilyen klassz vezetési elvek mentén könnyen átvett az elődjétől mindent, és folytatta a sikertörténetet...

Sz-né E.: Azért nem volt olyan könnyű Móricz István után következni. A működési engedély megszerzését még együtt készítettük elő, de a körülmények elnehezülése már engem terhel. Mondta is, egyáltalán nem irigyel.

Zs. L.: Ha jól tudom, napjaink nehéz körülményei közepette is sikerül a céget jó állapotban tartani, és emellett jelentősen bővült a szolgáltatási területük. Miként értékeli az integrációt, miért vállaltak benne meghatározó szerepet?

Sz-né E.: A víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény hozta integrációnak nálunk voltak már előzményei, mert 2012-ig szép számmal

ni és munkára fogni – félüzemi-üzemi kísérletek között is –, amik nemcsak a szennyvízben, de a komposztálandó iszapban is lebontják egyes, elsősorban fájdalomcsillapító gyógyszerek maradványait.

Zs. L.: De hát ezt nem fizeti meg senki, és nincs is előírva gyógyszermaradványokra határérték!
Sz-né E.: Igen, előreszaladtunk, de eljön az az idő, amikor hasznosíthatjuk ezt a korai fejlesztést.

Zs. L.: Azt gondolom, ennyi elég már, hogy lássuk az életútját, illetve a NYÍRSÉGVÍZ-et. Térjünk át ágazati kérdésekre. Ön hogy látja, milyen az a szolgáltatói struktúra, ami a legkedvezőbb megoldást adja? Gondolok itt arra, hogy legyen tíz állami cég, vagy akár csak egy,

cégeken. A támogatás nem jelenthet hosszú távú megoldást, mert függővé teszi a cégeket, nem ösztönöz hatékony működésre.

Zs. L.: Az nem segítheti a szolgáltatókat – ami jó néhány szolgáltatónál most is működik –, hogy az egyéb tevékenységek nyereségével pótolják az alaptevékenység veszteségeit?

Sz-né E.: Szó sem lehet arról, hogy ez lenne a megoldás, mert erre sem kereslet, sem felkészültség, sem kellő kapacitás nincs. Ott, ahol megvannak ehhez az adottságok és a feltételek, elképzelhető, de generális, ágazati szintű megoldásként szóba sem jöhet.

Zs. L.: Ha már a díjmelést emlegetjük, milyen rendszert tartana jónak?

Sz-né E.: Többet azt az álláspontot képviselik, hogy valamiféle sávós (progresszívnek, de tömbösnek is mondják) díjrendszer lenne jó, ami azt jelenti, hogy az első köbméterek nagyon olcsóak lennének, aztán sávonként emelkedne a díj. Én ezzel azért nem értek egyet, mert az ivóvízhasználat létszámfüggő, egy-egy felhasználási helyen nagyon különböző létszámú családok, közösségek élnek, és ott, ahol többen vannak, a drága felső sávba kerülnének, vagyis ez egy rendkívül igazságtalan megoldás lenne. Ha azt keresem, hogy az országos, a cégenkénti vagy a rendszerenkénti díjmegállapítás volna-e ésszerűbb, akkor azt mondom, hogy az országosan érvényes díj elképzelhetetlen díjkiegyenlítő rendszer működtetése nélkül, ami rendkívül bürokratikus, növelné a kiszolgáltatottságot, és visszalépést jelentene. A rendszerenkénti díj pedig magában hordozza azt az igazságtalanságot, hogy az adottságok miatt egyik településen többszöröse a díj a másik településen érvényesnél. Tehát marad a szolgáltatónkénti díj mint legésszerűbb megoldás. Itt működik a szolidaritási elv, de nagyon fontos figyelembe venni majd a teljes költségmegtérülés elvét is, ami jelenleg csak elvekben biztosított.

Zs. L.: Máshol is ekkora gond lehet a díjképzés?

Sz-né E.: Beszélgettünk holland szakemberekkel, és kérdeztük tőlük, mitől függ a díj mértéke náluk. Azt felelték, hát attól, hogy a következő időszakban mit kell felújítanunk, illetve fejleszteniünk, de a díjfizetések érvényesítése is egyszerű náluk, mert a felhasználók jórészt szabálykövetők, akik pedig nem, azokat minden további nélkül kizárják a szolgáltatásból, vagy ha rászorultak, támogatják őket.

Zs. L.: Következő nagy gondunk, hogy az ellátórendszerek rekonstrukciójára nincs elegendő forrás.

Kisvárdai felújított ügyfélszolgálat ünnepélyes átadása dr. Seszták Miklós fejlesztési miniszterrel

csatlakoztak hozzánk olyan települések, melyek korábban a megyei vízműből váltak ki. A működési terület bővítése a stratégiánk része volt, kihívásnak tekintettük. Azonban volt egy másik hatása is, hiszen begyakoroltuk, miként kell egy-egy szervezetet bevonni, a saját képzőkre formálni. Az akkori integráció mellett jelentős fejlesztéseket is végrehajtottunk, bevezettük valamennyi rendszerünket illetően a teljes körű folyamatirányítást, és sikerült „svájci” segélyből felújítani az 1. számú nyíregyházi szennyvíztisztító telepet, biogáz-hasznosítással.

Zs. L.: Ha már a szennyvíztisztításnál járunk, úgy tudom, új technológiát kísérleteztek ki a gyógyszermaradványok szennyvízből való kivonására, amire köztársasági elnökünk is felfigyelt, és ellátogatott önközhöz. Mi van ezzel most?

Sz-né E.: Igen, a nyíregyházi főiskolával együtt sikerült azokat a baktériumtörzseket megtalál-

mindent magába foglaló, vagy maradjon ez vegyes, az önkormányzati cégekkel együtt?

Sz-né E.: Én a jelenlegi struktúra javított változatát tartanám a legjobbnak, az önkormányzati vonal erősítésével. Saját tevékenységünket is ennek rendeltük alá, nem véletlen, hogy az integrációval a felhasználói egyenérték tekintetében 491 ezer körül járunk. Nem szerencsés az állami és az önkormányzati cégek megítélésének kettőssége, ez folyamatosan akadályozza az egyenlő elbírálást, a működési feltételek egyenlő vagy legalább hasonló biztosítását. A Vksztv.-ben rögzített elvekkel nincs semmi baj, csakhogy az elvek többsége a gyakorlatban nem érvényesül. Folyamatosan növekednek az elvonások, az újabb és újabb terhek, a fedezet nélküli feladatok. Azt is látjuk, hogy az elvonások egyelőre nem fognak csökkenni, díjmelés nem várható, így – átmenetileg – valamilyen támogatás segítene az önkormányzati

Sz-né E.: A gond valóban nagy, mert a rendszereket nem érdekli, min vitatkozunk, ki milyen megoldást keres, azok állapota folyamatosan romlik, és előbb-utóbb vissza fog ütni a jelenlegi forráshiány. Annak idején a díjakra az ország nagyon sok településén bele sem került a megfelelő mértékű amortizációs költségrész, és ahol igen, ott elinflálódott. A műszaki avulás üteme jelenleg kb. háromszorosa a rekonstrukciós ütemnek. Sürgős megoldást kíván ez a probléma is.

Zs. L.: Én tudok egy ennél még nagyobb gondot, éspedig a szakemberhiányt. Ezt azért mondom, mert ha megjelentek a rekonstrukciók elmáradásából jelentkező szolgáltatási haváriák, akkor majd lesz rá pénz, mert máshonnan elveszik a döntéshozók. Ha viszont elfogy, merthogy vésszesen lecsökken a szakemberállomány, azt nem lehet úgy kezelni, hogy máshonnan elvesszem, és ideteszem. Évekig tart, míg a fiatalok szakmunkások, technikusok, mérnökök lesznek. Nincs honnan elvenni, és nincs kit odatenni. A szakirányú képzésekre nincs vagy alig van jelentkező. Önöknek mit jelent ez a probléma?

Sz-né E.: Itt, az ország keleti részein ez még nem akkora gond, mint tőlünk nyugatabbra, de azt mi is érzékeljük, hogy kevés a fiatal, és azt is, hogy az általunk biztosítható jövedelemnek nincs kellő megtartó ereje. Ugyanakkor igyekszünk minden lehetőséget megtenni, hogy a pályaválasztó fiatalokat megnyerjük, menjenek olyan iskolákba tanulni, ahol általunk is kívánt szakképesítést szereznek. A megtartás érdekében fejlesztési programot szerveztünk a 35 év alatti munkavállalóinknak. Erősíteniünk kell a kohéziót, az összetartozás érzését, és külön lehetőségeket kell biztosítani a személyes fejlődésükre és előmenetelükre. Ez talán sikerült is eddig, mert nálunk a diplomások aránya 20 és 25% között mozog.

Zs. L.: Miként látja azt a problémát, hogy miközben a megmaradásért küzd a szolgáltatók jó része, leállhat a műszaki, így a szolgáltatási színvonal fejlődése is?

Sz-né E.: Kétségtelen, hogy napjainkban a korábbi színvonal megtartása is nagy erőfeszítésünkbe kerül. A közművagyonon megvalósultak komoly fejlesztések – elsősorban szennyvízberuházások –, de említhetnénk az ivóvízjavító programot is. Ezek a fejlesztések rekonstrukciót és eszközbeszerzést is tartalmaztak, amelyekre sem az önkormányzatoknak, sem az üzemeltetőknek nem lett volna forrásuk. A korábbinál kevesebb a lehetőség a működtetői vagyon fejlesztésére, nincs elég forrás olyan eszközök, berendezések megvásárlására,

melyek a szolgáltatási színvonal emeléséhez szükségesek. Sajnos nem is nagyon látok lehetőséget a változásra rövid távon.

Zs. L.: Mi a véleménye a MaVíz munkájáról?

Sz-né E.: Mindig is lelkes „mavizes” voltam, hosszú ideig dolgoztam a Gazdasági Bizottságban, 2013 és 2016 között az elnökségben, és most is közreműködöm abban az ad hoc bizottságban, amelyik részt vesz az NFM-mel való egyeztetési folyamatban, illetve jogszabályi felülvizsgálatokban. Szerintem a jelenleginél többet nemigen lehet tenni az érdekvégyesítés területén. Amit viszont rendkívül jónak tartok, hogy a tudásmegosztásban szinte minden lehetőséget kihasználunk, bizottságokban, szakmai fórumokon, konferenciákon sokat tanulhatunk egymástól, átvéve a helyes gyakorlatokat. Egyáltalán nem mellékes az ennek során kiépült személyes kapcsolatrendszer, ami sokszor jelent kölcsönös segítséget egy-egy felmerülő kérdés megoldásában. Azt gondolom, kevés ágazat szakemberei vannak ilyen közel egymáshoz, mint mi, vízművesek.

Zs. L.: Most a szokásos mániám jön. Öntől is azt kérdezem, miként tekint a globális éghajlatváltozásra?

Sz-né E.: Ez egy létező, hatalmas és egyre növekvő gond az egész emberiség számára. Ahogy én látom, odáig jutottunk, hogy már nem lehet visszafordítani ezt a folyamatot. Ami meglepő, hogy éppen azok a nagyhatalmak vonják ki magukat a rendezésből, amelyek a legtöbb tettek a helyzet romlásáért. Ma már mi is bőrünkön érezkelhetjük az időjárás szeszélyesebbé válását, a szélsőségek erősödését, és láthatjuk a tévében a rendkívüli ciklonok, hurrikánok megszorodását. Ebben a helyzetben két dolgot kellene tenni az emberiségnek: megállítani a további romlást és megtalálni azokat a megoldásokat, melyek illeszkednek a kialakult helyzethez.

Zs. L.: A kötelező zárás: milyen ember a vezetőigazgató, ha nem dolgozik?

Sz-né E.: Ez meglehetősen ritkán fordul elő, ezért inkább úgy közelíteném, mi az, ami a legnagyobb örömet jelenti az életben. Nos,

hát a család, a gyermekeim és az unokáim. A fiam egy nagy cégnél dolgozik logisztikai területen, a leányom képzőművész, intermédiá szakon végzett. Mindkettőjünkkel szoros a kapcsolat, és van két gyönyörű fiúunokám. Férjemmel, aki gépészmérnök, sok örömet lelek a kertészkedésben, de bevallom, vele gyakran terelődik a beszélgetés szakmai kérdésekre is. Itt jegyzem meg, mert eddig erről nem esett szó, mindig támogatott és segített szakmai előmenetelemben. Folytatva a sort, szeretem a természetet, az utazást. Nagy hatással vannak rám egyes képzőművészeti alkotások, emlékszem, amikor Rómában jártunk, alig tudtam elszakadni Michelangelo Mózes-szobrától, lebilincselte a hatása. Korábban rajzoltam, festettem, és most is megvan bennem a vágy, hogy ezt folytassam, ha majd tehetem.

Zs. L.: Köszönöm szépen az interjút.

NYÍRSÉGVÍZ
Nyírségi Vízmű és Szennyvíz Társaság Zrt.

A Nyírségvíz Zrt. legkreatívabb ügyfele...

ÜGYFEL-SZOLGÁLAT
Ügyfel: Szia! Kérlek, segítséget kérek a vízszámlámról.
Ügyfél: Szia! Szívesen segítek. Milyen problémát okoz?

ÜGYFEL-SZOLGÁLAT
Ügyfel: Azt szeretném kérni, hogy cseréltessék ki a vízóraimétert.
Ügyfél: Szia! A vízóraimétert nem tartjuk rendszerben.

ÜGYFEL-SZOLGÁLAT
Ügyfel: Azt szeretném kérni, hogy cseréltessék ki a vízóraimétert.
Ügyfél: Szia! Szívesen segítek. Milyen problémát okoz?

ÜGYFEL-SZOLGÁLAT
Ügyfel: Azt szeretném kérni, hogy cseréltessék ki a vízóraimétert.
Ügyfél: Szia! Szívesen segítek. Milyen problémát okoz?

Ez nem mese, nem ámitás a Mi kreatív ügyfelünk valóban bejött a bekötési vízmérőjével az ügyfélszolgálatunkra...

A NYÍRSÉGVÍZ Országos Ügyfélszolgálati Versenyre készített plakátja

INNOVATÍV TECHNOLÓGIA NYOMÓVEZETÉKEK FELTÁRÁS NÉLKÜLI FELÚJÍTÁSÁHOZ

- DN 150 ÉS 500 MM KÖZÖTTI
ÁTMÉRŐ TARTOMÁNYBAN
- 75 BAR ÜZEMI NYOMÁSIG
- NAGY HOSSZÚSÁGÚ BEHÚZÁSI SZAKASZOK:
AKÁR 2500 FM EGYBEN
- GYORS BEÉPÍTÉS:
400 MÉTER/ÓRA BEHÚZÁSI SEBESSÉGIG
- MINIMÁLIS HELYIGÉNY A BEÉPÍTÉSHEZ
- VÍZ, GÁZ ÉS OLAJ VEZETÉKEKHEZ

Bonex

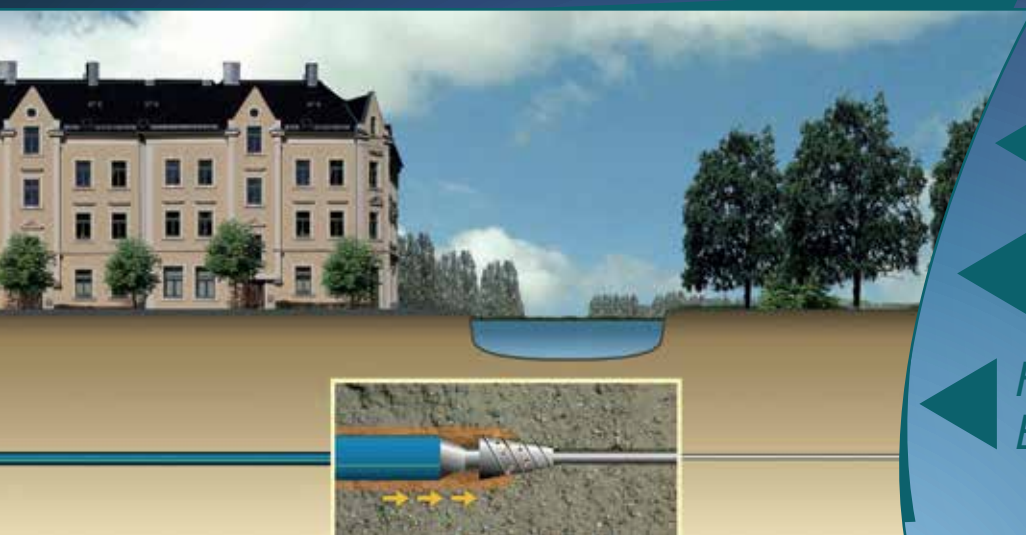
NO-DIG
a t i s z t a m e g o l d á s

1134 Budapest, Szabolcs u. 29.
telefon: +36 1 320 2088
fax: +36 1 320 0479
info@bonex.hu

www.bonex.hu

TELJESSÉGRE TÖREKEDVE

– EGYEDI IGÉNYRE EGYEDI MEGOLDÁS –

HA NINCS HELY
A KITAKARÁSHOZ

HA FONTOS A
FELSZÍN VÉDELME

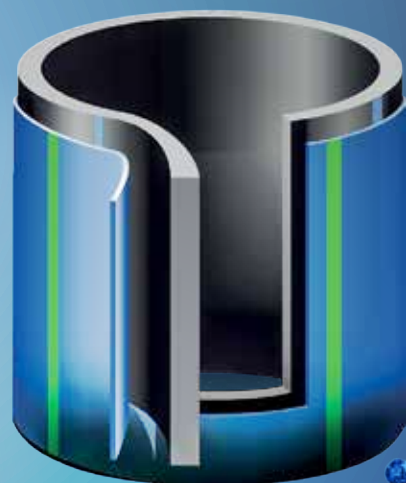
HA SZEMPONT A GYORSASÁG
ÉS A KÖLTSÉGHATÉKONYSÁG

GEROfit® R KITAKARÁS NÉLKÜLI CSŐFEKTETÉSHEZ

PE 100-RC anyagú haszoncső nagyobb
szakítószilárdsággal és nyomásállósággal

Valódi mechanikai védelmet
biztosító polipropilén bevonat

Georg Fischer polietilén
rendszerbe jól illeszthető

Georg Fischer PE megfúróidom

INTEREX-WAGA KFT

8000 Székesfehérvár, Sárkeresztúri út 14/b, +36 22 500 051
info@interex-waga.hu | www.interex-waga.hu
7/24 készenlét: +36 30 994 9752

Gerodur